

[Eva Gredal]

plejeorlov. Jeg skal gøre opmærksom på, at der er ingen, der har inviteret socialdemokratiet til noget møde. Socialdemokratiet bliver også udskreget som et parti, der alene vil tage stilling efter, at overenskomstforhandlingerne er afsluttet mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg skal gøre opmærksom på, at for os er dette ikke en sag om et arbejdsmarkedsspørgsmål, men en sag om holdninger, og det er en sag om holdninger ikke blot over for den døende, men også over for de pårørende.

Må jeg til sidst sige, når det drejer sig specielt om de ældre, at vi skal ikke have tidligere tiders aftægtsforhold ind i billedet, men jeg er villig til at se på tingene i udvalget.

Jørgen Junior (FP):

Fremskridtspartiet har ikke deltaget meget i den debat, der er foregået om dette forslag. Det skyldes måske til en vis grad, at heller ikke vi, ganske som socialdemokratiet, har været inviteret i særlig høj grad, men også og naturligvis langt væsentligst, at der er så uhyre mange ubesvarede spørgsmål. Der er ting, som man har meget svært ved at overse, og dette med, at døden ikke må være et tabueme, kan man godt sige ja til, men o.k., det er vist bare ikke så let at få realiseret den tankegang, fordi vi bare alle sammen må medgive: døden, hvad er det? Kan vi virkelig begynde at snakke om den? Kan vi sådan tage det ganske naturligt: om 3 måneder, min kære ven, så er du død, men nu i de 3 måneder skal vi have det rart sammen?

Det lyder meget logisk, det lyder meget fornuftigt, og det er ikke de økonomiske konsekvenser ved gennemførelsen af et forslag som dette, som på nogen måde kan afskrække os. Hvorvidt der er tale om store besparelser, hvorvidt der er tale om, at det måske kan koste noget – det tror jeg nu ikke det kan i det lange løb – kan ikke være det afgørende, men jeg vil nu nok anholde socialministerens bemærkninger om, at hvis de pågældende ikke optager hospitalspladserne, vil der jo nok være andre, der optager dem. Det er jo desværre et typisk tegn på, at man accepterer, at har man en institution, skal den også bruges. Man skaber altså et behov, man dækker ikke et behov, og det synes jeg nok er en meget farlig tankegang.

I øvrigt må jeg sige, at det er sjældent, jeg kan erklære mig nogenlunde enig i det, ministeren og endog socialdemokratiets repræsentant har givet udtryk for, men jeg er ikke særlig uenig. Vi er positive over for grundtanken i forslaget, og det er jo i øvrigt et forslag, som langt hen ad vejen bygger på de samme tanker som det forslag, vi selv har fremsat, og som var til behandling lige før. Der er den samme grundholdning til stede, og derfor vil vi naturligvis meget gerne deltage i udvalgsarbejdet. Vi vil også meget gerne være med. Vi vil udtrykke vores positivitet, men vi vil på den anden side også ligesom hæve en pegefinger og sige: pas nu på, det hele ikke flyder sammen i skønne, smukke fraser og floskler om, at de ældre skal have det godt, og at vi skal være så og så gode over for de døende! Hvem vil ikke være det? Hvem vil ikke tale pænt om dem? Det er nok rimeligt, at der kommer nogle realiteter frem.

Selve dette forslag, som jo ikke er andet end et beslutningsforslag om at nedsætte et udvalg, forpligter jo ikke i særlig høj grad. Det kunne vi sådan set nok stemme for, og dermed kunne vi bevare et nydeligt og pænt ansigt over, at vi er gode over for de ældre. Men det er jo meget, meget ukonkret. Jeg synes nok, det vil være rimeligt, hvis debatten i socialudvalget kunne udvikle sig til, at der kom nogle ganske kontante ting på bordet, så man kunne tage helt anderledes klart stilling i stedet for bare at prøve i nogle ganske uforpligtende bløde vendinger at udtale sin store sympati.

Vi er som alle andre positive. Vi vil skam det allerbedste for døende, vi vil skam det allerbedste for de ældre, men vi vil altså også gerne forpligte os i en vis henseende.

Holm (V):

Da venstres ordfører, hr. Henrik Toft, fortsat ikke kan være til stede, skal jeg på mit partis vegne fremføre vore synspunkter.

Der er grund til at takke læge Jørgen Vinther for hans artikler om plejeorlov, for det har givet anledning til at diskutere et problem, som vi ellers er tilbøjelige til at skyde fra os så længe som muligt. For de nærmeste pårørende vil det altid være et samvittigheds-spørgsmål, når man ved, at en slægtning kun har kort tid tilbage. Derfor skal spørgsmålet